1

'Zit je hier wel goed?' vroeg Leonies collega fronsend toen ze achter hem aan de afdeling op liep. Archibald heette hij, een vijftiger die ze de afgelopen zeven weken alleen nog maar beige overhemden had zien dragen. 'Dit is de afdeling Software.' Zijn blik gleed naar de stapel kopietjes in haar hand. 'Administratie is op de derde.'

Bijna verborg Leonie de papieren achter haar rug, alsof het iets verbodens betrof in plaats van de bonnetjes voor de declaratie van haar manager.

'Deze zijn voor Hélène,' zei ze zacht.

Er veranderde iets in Archibalds blik, maar Leonie verbrak het oogcontact voordat ze er woorden aan kon geven.

Hij gebaarde dat ze voor mocht gaan, en Leonie verbeeldde zich dat ze zijn ogen de hele weg naar Hélènes kantoor in haar rug kon voelen prikken.

Ze legde de kopietjes op het bureau van haar manager, die zat te bellen en geluidloos 'dank je, lieverd' zei. Vanuit de hoorn klonk een luide monoloog.

Op weg naar buiten struikelde ze bijna over Hélènes Michael

Kors-laptoptas. Met heftig kloppend hart bereikte ze haar eigen bureau, waar ze een perfect uitzicht had op Archibalds kalende achterhoofd.

Hij draaide zich niet om.

'Hoe kan het nu alwéér maandag zijn?'

Ids plofte in de stoel achter het bureau tegenover het hare en legde zijn in leren slippers gestoken voeten op de hoek. Zijn blonde haar piekte alsof hij zo uit bed was gerold, zijn gekreukelde T-shirt leek rechtstreeks uit de droger te komen – en daar een maat te zijn gekrompen, maar dat zou wel expres zijn, want het accentueerde zijn spieren op alle juiste plekken.

'Man, het is al bijna dinsdag,' zei een andere collega hoofdschuddend.

'Ik heb wel betere dingen te doen op maandagochtend dan opstaan,' verklaarde Ids.

Bijna vroeg Leonie wat dan, maar Ids' vette grijns verschafte veel meer dan voldoende informatie. Dubbend tussen weglopen en zich achter haar monitor verstoppen bleef ze onhandig naast haar bureau staan.

'Ga je koffie halen, Visje? Daar ben ik wel aan toe.'

Hoewel ze het niet van plan was geweest, knikte ze. 'Reggie, wil jij ook?'

Regilio – die liever had dat iedereen hem Reggie noemde, omdat hij alleen qua huidskleur op zijn boksende naamgenoot leek – schudde zijn hoofd.

In de keuken zocht ze Ids' mok tussen de bonte verzameling in de kast. Ze zette hem onder het koffiezetapparaat en drukte op het knopje.

'Goeiemorgen, jongedame,' hoorde ze boven het lawaai van de

bonenmaler uit. Er was er maar een die haar zo noemde, en het was grappig omdat hij niet veel ouder kon zijn dan zij.

'Goeiemorgen, Erwin.'

Hij nam een denkbeeldige hoed af en boog galant zijn hoofd. In het tl-licht kreeg zijn gezicht een blauwbleke kleur.

Ze glimlachte verlegen. 'Wil je ook?'

'Zeker weten, anders kom ik deze maandag echt niet door.'

'Heb je een druk weekend gehad?'

'Valt wel mee.' Erwin zette Ids' koffie op het aanrecht en pakte 'haar' Tweety-mok. Uit alle koffieopties koos hij feilloos Leonies standaardrecept: cappuccino met extra melk en bonensterkte 2. 'Met vrienden wezen boulderen in de klimhal bij de Rijnhal, natuurlijk in de kroeg geëindigd, en gisteren wilde ik eigenlijk gewoon een beetje chillen, maar een paar maten wilden in het park barbecueën en dat werd iets later dan gepland. Het was ook zulk mooi weer.'

Ook op haar eerste dag was ze hem tegengekomen in de keuken. Hij had zich meteen voorgesteld, haar welkom geheten en uitgelegd hoe ze het koffiezetapparaat moest bedienen. Gewichtig had hij verteld over zijn werk als onsite support technician, waardoor hij hooguit twee dagen per week op kantoor was. 'Wat een geluk dat ik er vandaag toevallig ben om je wegwijs te maken,' had hij toen tegen haar gezegd.

Daar was Leonie het grondig mee eens geweest. De jongen die ze zou gaan vervangen, wist haarfijn uit te leggen op welke *libraries* de software van de testomgeving was gebouwd en welke bugs er in de nieuwe versie waren gefixt, maar was vergeten te vertellen waar de wc's waren en dat je in de kantine niet met cash kon betalen.

Developers Ids en Reggie vochten op dat moment nog keihard tegen een deadline die al te ver in het verleden lag, en pas twee weken later,

toen het huidige project Koedam van start ging, leken ze te beseffen dat 'die nerd' had plaatsgemaakt voor 'het visje'.

'Elk weekend weer neem ik me voor om het rustig aan te doen,' vervolgde Erwin terwijl hij haar de Tweety-mok gaf, 'maar op de een of andere manier komt het er niet van. Gewoon een zaterdagavond netflixen en chillen in goed gezelschap is ook weleens lekker, toch?'

Leonie humde afwezig. Niet voor het eerst de afgelopen maanden miste ze haar studievrienden. Het vaste groepje was na hun afstuderen snel uiteengevallen en uitgewaaierd over het hele land, en ze wist nog steeds niet goed waar ze hier in Arnhem mensen kon ontmoeten. Misschien kon Erwin haar eens meenemen naar zo'n barbecue? Maar als er woorden bestonden waarmee je jezelf kon uitnodigen zonder wanhopig of opdringerig over te komen, had zij ze nog niet gevonden. Zo schoot nieuwe vrienden maken ook niet op.

'Heb ik soms iets verkeerds gezegd?' vroeg Erwin.

Shit, dat was natuurlijk niet de reactie die hij had verwacht. 'Eh... ik hou ook meer van netflixen en chillen dan van uitgaan,' stamelde Leonie. 'Drukke kroegen zijn niks voor mij.'

'Nog iets wat we gemeen hebben!' zei hij verrukt. 'Maar wat heb jij dan gedaan in het weekend? Je ziet er een beetje moe uit. Ik dacht dat je misschien naar een club was geweest of zo. In een zwierig rokje, bijpassend topje, je hoofd helemaal leegmaken op de dansvloer...'

Zijn ogen glansden vol verwachting.

De glans werd dof toen ze haar hoofd schudde. 'Daar is één avond dansen niet genoeg voor, hoor, om mijn hoofd leeg te maken,' zei ze met een lachje.

Erwin lachte niet mee. 'Er zit je toch niks dwars?' Bezorgd legde hij een hand op haar onderarm. 'Je kunt altijd bij mij terecht als er iets is. Ik kan heel goed luisteren.'

Dat had hij eerder gezegd. Ze werkten niet eens samen en toch behandelde hij haar veel collegialer dan de twee mannen in haar projectteam. Ze knikte dankbaar.

'Goed zo.' Hij gaf een kneepje en trok zijn hand terug, knikte toen naar de andere mok. 'Voor wie is die?'

'Voor Ids.'

Erwins gezicht betrok. 'Kan die zelf niet van zijn stoel af komen? Luie flikker.'

'Ach, ik ging toch halen.' Leunend tegen de hoge tafel waaraan meer werd vergaderd dan gegeten, keek ze naar buiten. De lucht boven de parkeerplaats van het leegstaande kantoorpand aan de overkant trilde in de zon, en ze vroeg zich af hoe heet het zou zijn onder de golfplaten daken van de loodsen verderop. De herfst liet zorgelijk lang op zich wachten.

'Je bent te goed voor deze wereld.' Erwin kwam naast haar staan, zijn bovenarm tegen de hare. Zelf leek hij het niet door te hebben, maar Leonie voelde de warmte van zijn arm door het katoen van haar vest dringen; de nazomer was tropisch, maar binnen stond de airco op standje koelkast.

'Ik ga weer aan het werk,' zei ze toen ze het niet meer uithield, en meteen liep ze weg.

Ids zei niets toen ze zijn koffie neerzette, keek niet eens op, diep verzonken in de nieuwe betaalomgeving voor Koedam. Het kleine modehuis was plotseling wereldberoemd geworden omdat een *Game of Thrones*-actrice een van hun jurken droeg tijdens een belangrijk gala, en hun website uit het begin van deze eeuw kon de nog steeds toenemende vraag niet meer aan.

In haar korte pauze was het lijstje met te testen softwareonderdelen weer langer geworden. De zoveelste verbetering van de

bestelstatuspagina, maar de wijzigingen ten opzichte van de vorige versie waren minimaal. Lekker begin van de week.

Hopelijk kreeg ze binnenkort de kans om te bewijzen dat ze meer kon dan alleen vergeten woorden rapporteren, of alweer een afgebroken betaling melden aan Reggie en Ids.

Ach, wat probeerde ze zichzelf nou wijs te maken? Tijdens vergaderingen snapte ze de helft niet van wat er besproken werd, ze had amper ervaring met het softwareplatform dat ze hier gebruikten, en de hele financiële wereld stond ook mijlenver van haar vandaan.

Na maanden en maanden vruchteloos solliciteren op advertenties waar ze op papier perfect voor was – afgezien van de gevraagde ervaring – begon ze te reageren op alles met het woord 'software' in de titel, of ze nu voldeed aan het profiel of niet. Anders zou het nooit in haar zijn opgekomen om aan de andere kant van het land tester te worden in de financiële sector. Toen ze onverwacht werd uitgenodigd voor een gesprek was de blijdschap dan ook ver te zoeken geweest, maar een alternatief was er niet. Dus ging ze.

Aan de andere kant...

Tijdens een sollicitatiegesprek wordt al in de eerste twaalf seconden besloten of een kandidaat het wordt, had Leonie weleens gelezen. Dat betekende dat Hélène, die er in haar zwierige zomerjurkje eerder uitzag als de hoofdredactrice van een modeblad dan als projectmanager bij een financieel ICT-bedrijf, binnen twaalf seconden wist dat ze Leonie wilde hebben. Ondanks die veel te warme blazer, ondanks haar gehakkel, ondanks dat profiel. Dat zei toch iets? Met hernieuwde motivatie opende ze de bovenste taak.

***

De oranje bal bonkte op het beton. De echo's ervan weerkaatsten tussen de flatgebouwen. Voetstappen volgden, minder luid maar net zo krachtig.

Blik op de ring met daaronder die fuik van metalen schakels. De zon maakte het vuilwitte bord ondraaglijk fel, maar Julian keek niet weg. Zijn schaduw danste voor hem uit als een zenuwachtige verdediger.

Op exact het juiste moment kwamen zijn voeten los van het beton. Hij vloog, basketbal aan zijn vingers gelijmd, hoger, hoger, het roestkleurige metaal binnen handbereik, tot hij stil leek te hangen in de lucht.

De bal stuiterde op de rand, Julians vingers gleden langs het net. Hij landde log, sprong achter de bal aan en dribbelde terug naar de middellijn. Opnieuw nam hij een aanloop, opnieuw lanceerde hij zichzelf. Opnieuw slikte hij de teleurstelling weg en dribbelde hij terug. Opnieuw. Opnieuw. Zweet doordrenkte zijn jersey van de Lakers en verdampte in de zon. Zijn armen voelden als lood en zijn benen nog zwaarder. Uiteindelijk kon hij niet anders dan toegeven dat het vandaag niet meer ging lukken.

De basket aan de andere kant van het veld werd gebruikt door een paar kinderen die inmiddels wel wisten dat ze hem met rust moesten laten als hij bezig was.

Julian ging met zijn fles water op de rugleuning van een bankje zitten. 'Hou je ogen op de ring, Tyrell,' riep hij toen het geklungel hem te veel werd. 'Je moet kijken waar de bal heen moet, niet waar hij nu is.'

Als één man wendden de kinderen zich hoopvol naar hem toe. Alleen Tyrell keek geïrriteerd.

Julian draaide de dop op zijn waterfles en checkte zijn telefoon.

Naomi liet weten zin te hebben in vanmiddag: dates met jou zijn the best, babe. Zijn hart gloeide. Hij had er speciaal zijn dienst voor geruild, waardoor hij morgen meteen na zijn basketbaltraining surveillance moest gaan lopen. Verre van ideaal, maar dat maakte hem nu niet meer uit.

Met de bal onder zijn arm slenterde hij naar het groepje kinderen toe. De jongste kwam tot zijn elleboog, maar Tyrell van bijna dertien kon hem in de ogen kijken.

'Check dit.' Julian boog wat door zijn knieën, hield de bal losjes maar onwrikbaar tussen zijn handen en focuste zijn blik op de bladderende oranje ring. 'Zie je waar ik kijk? Daar moet de bal heen.' Hij strekte abrupt zijn lichaam en na een korte zwiep van zijn pols zeilde de basketbal door de lucht. De kids juichten.

Het was niet de eerste keer dat hij de buurkinderen wat bijbracht. In de zomervakanties had hij zelfs vaste uren, zes weken lang op woensdagochtend en zaterdagmiddag. Het plezier dat van ze afstraalde wanneer ze scoorden, wanneer ze een echte wedstrijd speelden in plaats van een chaotisch potje – met het gejank van de jongste als buzzer – gaf hem een voldoening die hij in zijn werk als beveiliger never nooit zou vinden.

De bal draaide pesterig een rondje in de ring voor hij aan de verkeerde kant naar beneden stortte.

'Geeft niks, Tyrell. Nog een keer proberen.'

'Zullen we een wedstrijdje doen, Julian?' vroeg een van hen. 'Please? En mag ik dan bij jou in het team?'

Hij lachte. 'Volgende keer. Jullie moeten terug naar school. En ik ga zo Naomi ophalen.'

'Wat gaan jullie doen?' wilde de jongste weten.

'Zoenen natuurlijk,' zei Tyrell, zonder zijn blik van de basket af te wenden. Hij wierp.

'Iek! Zo met je tong in haar mond en alles?' Het kleinste meisje trok een vies gezicht en de andere kinderen begonnen te giechelen. Geen van hen zag Tyrell feilloos scoren.

'Goed zo, Ty! Zo moet het dus.' Julians gezicht voelde warm. De zon schroeide.

'Nu ik.' Een van de anderen pakte de bal van de grond en eventuele toekomstige zoenen – en het einde van de middagpauze – waren vergeten.

Julian keek de verbeten, soms succesvolle pogingen een poosje aan, maar zijn lijf schreeuwde steeds harder om koolhydraten. Hij pakte zijn waterfles en bal en stak de straat over naar de flat waar hij nog steeds met zijn moeder woonde, al was hij inmiddels drieëntwintig.

'Doei, Julian!' riep een van de jongens hem na. 'Veel plezier met zoenen!' Het kinderlijke lachsalvo ging naadloos over in overwinnaarsgejuich.

Hij nam de trap naar de vierde verdieping, eerst met drie treden tegelijk, halverwege de tweede met twee, en uiteindelijk hees hij zich de galerij op. De bal eindigde in de mand bij de deur en Julian stapte de keuken in, waar zijn moeder de krant zat te lezen.

Hij zette de macaroni van de vorige dag in de magnetron en liep door naar de badkamer. De spieren in zijn benen trilden, die in zijn schouders weigerden dienst toen hij zijn klamme sportshirt uit wilde trekken. Hij had veel van zijn lichaam gevraagd, en morgen zou hij het weer doen. Net zo lang tot het lukte.

Al toen hij nog een peuter was, keek hij vanaf de galerij toe terwijl de buurjongens roepend en lachend en vloekend om elkaar heen dansten op het veld. Zolang Julian zich kon herinneren, had hij daarbij willen horen. Natuurlijk hadden de oudere kinderen geen geduld met een driejarige die de bal amper kon vasthouden. Daarom had zijn moeder

een minibasket voor hem gekocht, om in de woonkamer te spelen. Het knaloranje balletje dat erbij hoorde, nam meteen de plek van zijn favoriete knuffel in.

Een van de aspirant-stiefvaders was een fervent voetbalfan geweest, en schreef Julian in voor een proefles bij een voetbalvereniging toen hij zes werd. Tijdens die eerste training, onwennig op zijn geleende noppenschoenen, bleef hij de bal oppakken. Hij wist best dat dat niet mocht, daar had hij het ongeduld van de trainer en het getier van zijn moeders vriend niet voor nodig, maar een bal voelde nu eenmaal beter in zijn handen dan aan zijn voeten.

Na die training gingen de kicksen terug naar hun eigenaar en mocht hij elke woensdagmiddag basketballen in de sporthal bij het zwembad. Niet veel later had zijn moeder het uitgemaakt met die vent, en haar latere vriendjes hadden zich nooit meer met Julians sport beziggehouden. Misschien omdat ze toen al konden zien dat er niets bestond wat hij ooit leuker kon vinden dan basketbal.

Terwijl het koude water van de douche zijn ademhaling aanjaagde, dacht Julian aan de mannen die zijn moeder na de scheiding goed genoeg had gevonden om aan haar kinderen voor te stellen. Een handvol, verspreid over een jaar of tien. Geen idee hoeveel er niet goed genoeg waren geweest, en daar wilde hij eigenlijk ook niet over nadenken.

Zijn vader was vertrokken toen Julian vier was, terug naar Egypte wegens familiedingen. Af en toe kreeg Julian van zijn zus Rashida een update, over zijn nieuwe stiefmoeder of de halfbroertjes en -zusjes die daar inmiddels rondliepen, maar het zou hem allemaal een worst wezen. Varkensworst, ha.

Veel later dan gepland schoffelde hij de afgekoelde macaroni naar binnen. De tijd leek op het veld altijd stil te staan, maar haalde hem

tijdens het douchen en eten steeds weer in. Naomi had hem intussen al drie berichtjes gestuurd: of hij wel op tijd zou zijn en waar hij bleef.

'Gaan jullie iets leuks doen?' informeerde zijn moeder. Op de dagen dat ze niet in de kledingzaak in Kronenburg stond, liep ze tot ver in de middag rond in een versleten huispak en vandaag was geen uitzondering, ondanks de warmte. In de buidelzak tekende zich het vierkantje van een pakje sigaretten af. Het was leeg, al bijna drie jaar. Gestopt toen zijn zus zwanger werd.

'Naomi wil de giraffen zien,' zei hij met volle mond.

'Eet je thuis?'

Julian schudde kort zijn hoofd en propte de laatste hap naar binnen. Nog kauwend begon hij zijn bord af te wassen.

Zijn moeder nam de afwasborstel uit zijn hand. 'Ga maar. Doe Naomi de groeten.' Ze kuste zijn voorhoofd en aaide hem over zijn haren.

'Ma!' Julian liet het bord in de gootsteen kletteren en wendde zich af.

'Wat, ben je te groot voor een kus van je moeder?' vroeg ze geamuseerd.

Mopperend pakte hij zijn autosleutels, eerder kwaad op zichzelf dat hij zich wéér niet had kunnen inhouden, dan op zijn moeder die gewoon deed wat ze altijd deed: hem plagen met zijn lengte. Hij trok de voordeur achter zich dicht en denderde de trappen af.

Zijn auto startte wonder boven wonder meteen en met iets meer gas dan strikt noodzakelijk reed hij de parkeerplaats af. Als het verkeer een beetje meezat, zou het hem nog lukken op tijd bij Naomi te zijn.

***